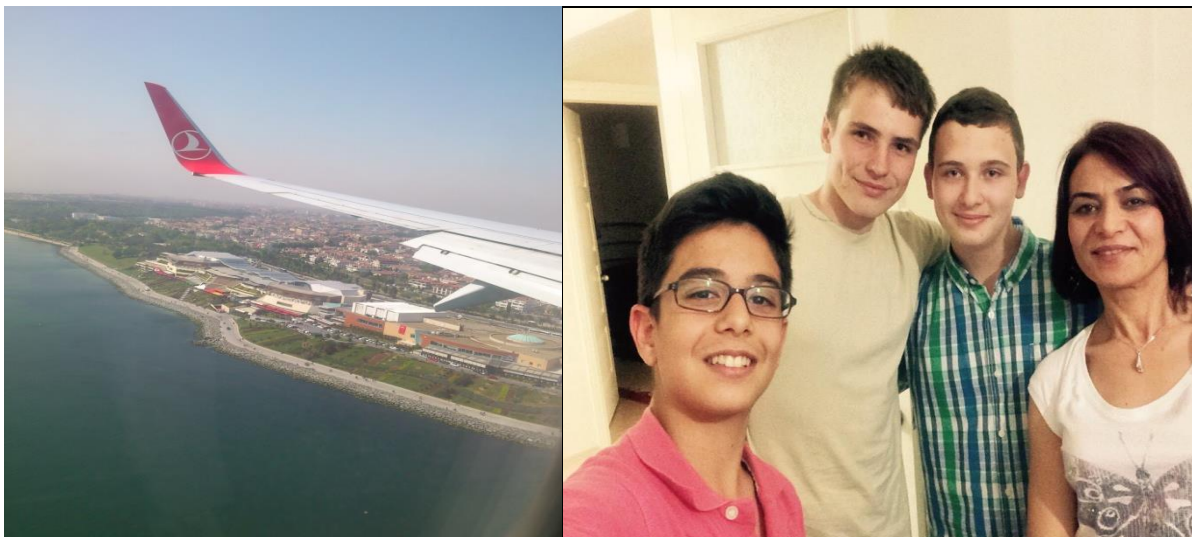

Partnerská schůzka v Turecku

Na květen 2015 připadla poslední partnerská schůzka projektu Europe On a String, tentokrát jsme se vydali na cestu do Turecka. Žáci devátého ročníku Michal Veverka a Michal Šesták společně s učitelkami Evou Pluskalovou a Renatou Látalovou vyrazili na jih reprezentovat výsledky dvouleté práce na mezinárodním projektu.

Po příletu do Izmiru jsme se vřele přivítali s ostatními účastníky schůzky a vydali se autobusem na cestu do města Kusadasi, kam jsme dorazili pozdě v noci. Na děti čekaly hostitelské rodiny, učitelé pak poračovali dál do hotelu. O kluky jsme se bát nemuseli, anglicky se domluvili bez problémů a rodina je přijala jako vlastní.

Druhý den ráno jsme se s kluky sešli v autobuse, který nás zavezl do školy. Naši Michalové byli spokojení, vyspaní, najezení, bylo o ně zjevně dobře postaráno. Ještě lepší péče se jim však dostalo ve škole. Místní děvčata byla vzhledem a neodolatelným úsměvem našich chlapců natolik uchváčena, že si museli naši Michalové připadat jako filmové hvězdy. Tolik "selfiček" s děvčaty snad nenafotili za celý život 😊 My méně atraktivní jsme se věnovali prohlídce školy a pozorování výuky. Trochu nás překvapilo, že jsme v žádné ze tříd neviděli pro nás typické pomůcky, jako jsou učebnice nebo sešity. V jedné třídě nám žáci předvedli velmi dlouhý a prý velmi poučný dialog dvou osob v národním jazyce. Škoda, že nám v důsledku neznalosti turečtiny unikl jeho smysl, ale již pouhé pohyby nasvědčovaly o důležitosti obsahu.

Ještě větší zážitek nás čekal na školním hřišti, kde nám žáci školy předvedli dechberoucí vystoupení, které bylo natrénované opravdu do posledního detailu.

Čtvrtek byl nejdůležitějším a nejvíce pracovním dnem – secvičili a nafilmovali jsme divadelní představení s loutkami ze všech partnerských zemí. Tentokrát jsme hráli hru, na které jsme u nás doma se žáky od ledna pracovali. Náš příběh byl o Kašpárkovi, který žil v daleké cizině společně s přáteli z mnoha zemí. Jednoho dne onemocněl a kamarádi se ho snažili uzdravit jídlem, pitím a jinými věcmi typickými pro jejich zemi. Kašpárka ovšem nepostavilo na nohy ani šampaňské od Francouze, ani sobí maso od finské kamarádky, ani belgická čokoláda či jiné světové speciality. Zdraví Kašpárkovi navrátila až česká studentka Mařenka, která mu přinesla perníkové srdíčko a k němu přidala úsměv. Náš příběh měl úspěch a všichni ocenili jeho hlavní myšlenku, kterou bych shrnula do věty: "Ať už žiješ kdekoliv, nezapomeň, odkud pocházíš, a měj u sebe vždycky něco, co ti bude připomínat domov".

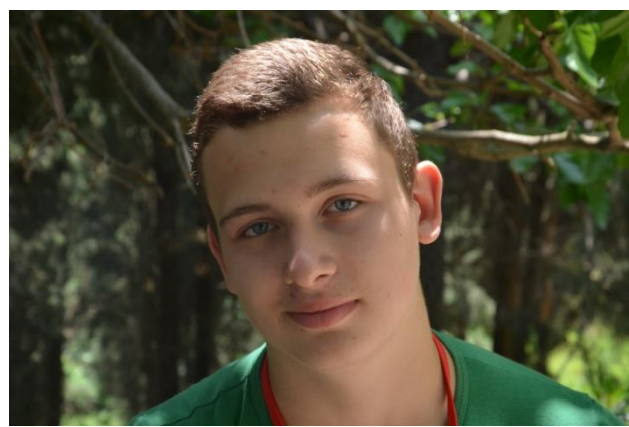
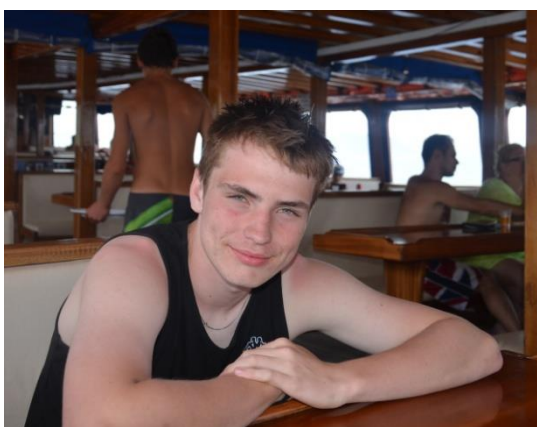
Po pracovním čtvrtku následoval pátek, který jsme věnovali návštěvám památek. Začali jsme na Ephesu, potom pokračovali do Virgin Mary's House, tedy domu Panny Marie, a zakončili muzeem s pohyblivými se loutkami.

Poslední den před odjezdem byl konečně ve znamení relaxace. Vydali jsme se na několikahodinový výlet lodí na moře s několika přestávkami na plavání a dovádění v průzračné vodě. Naši Michalové se dostatečně vyřádili a že si to po náročných čtyřech dnech zasloužili! Po návratu na pevninu jsme ještě měli možnost nákupu dárečků v místních obchůdcích a večer bylo volno na sbalení kufru a rozloučení s přáteli.

V neděli ráno nás poněkud svérázný chlapík zavezl dodávkou na letiště v Izmiru a musím říct, že jeho jízda ve znamení porušování snad všech obecně platných předpisů včetně překračování rychlosti v horských serpentínách byla skutečným adrenalinovým zážitkem. Uklidnili jsme se zákuskem v letištní hale a po pár minutách už seděli v letadle. Ještě jedno překvápko nám připravili při přestupu v Istanbulu, kde mělo letadlo hodinu zpoždění a my jsme byli zjevně jediní, koho to znervózňovalo. Nemít koupené lístky na vlak z Prahy do Olomouce, taky bych byla také v klidu. Nicméně vše dopadlo dobře a díky výjimečným vyjednávacím schopnostem paní učitelky Látalové jsme jeli z pražského letiště na hlavní nádraží taxíkem za cenu autobusu. Pan řidič to zvládl za neuvěřitelných 20 minut a jeho způsob jízdy nám po zkušenostech z Turecka připadal úplně normální. V Olomouci jsme tedy byli podle plánu a kluky zavezli domů a předali maminkám. Nezapomněla jsem oba Michaly pochválit. Chovali se naprosto vzorně, ochotně nám dělali bodyguardy a byli bez pochyby vzorem pro řadu žáků z ostatních partnerských zemí. Ani zahraniční učitelé na ně nešetřili chválou. A co Michalové na to? Jsou to kluci skromní, tak člověka odmění čím jiným, než poděkováním a úsměvem :-)

Zapsala Eva Pluskalová